

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 10Co/71/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5820202357
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 06. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Róbert Urban
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2025:5820202357.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Róberta Urbana a sudcov JUDr. Martiny Mochnáčovej a JUDr. Erika Vargu, v spore žalobcov: 1/ A. B., nar. X. X. XXXX, 2/ C. B., nar. XX. XX. XXXX, obaja bytom B. XXX, 3/ D. E., nar. XX. X. XXXX, a 4/ F. E., nar. XX. XX. XXXX, obaja bytom G., E. XXX/XX, všetci žalobcovia právne zastúpení Advokátska kancelária JUDr. Jakub Mandelík, s.r.o., so sídlom Bratislava, Záhradnícka 4836/51, proti žalovanému: KOOOPERATIVA poisťovňa, a. s. Vienna Insurance Group, so sídlom Bratislava, Štefanovičova 4, IČO: 00 585 441, právne zastúpený advokátom JUDr. Baltazárom Mucskom, so sídlom Bratislava, Vajnorská 55, o ochranu osobnosti, na základe odvolania žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Námestovo č. k. 12C/4/2024-213 zo dňa 28. februára 2024, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu potvrdzuje vo výrokoch I. až IV., v ktorých uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcom 1/ a 2/ každému po 2.500 eur a žalobcom 3/ a 4/ každému po 2.000 eur a vo výroku VI. o nároku na náhradu trov konania.

Rozsudok okresného súdu zostáva nedotknutý vo výroku V. o zamietnutí žaloby vo zvyšnej časti.

Žalobcovia 1/ až 4/ majú voči žalovanému nárok na náhradu trov aktuálneho odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom okresný súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcom 1/ a 2/ každému po 2.500 eur (výroky I. a II.) a žalobcom 3/ a 4/ každému po 2.000 eur (výroky III. a IV.) a vo zvyšku žalobu zamietol (výrok V.). Vychádzal z toho, že dňa 22. 4. 2020 zahynula pri dopravnej nehode vnučka žalobcov, čím došlo k nenapraviteľnému zásahu do ich emocionálnej sféry, ktorý zásah zakladá právo domáhať sa ochrany osobnosti podľa ustanovení Občianskeho zákonníka. Okresný súd ustálil, že žalobcovia 1/ a 2/ boli so zosnulou vnučkou v dennodennom kontakte; bývala v susediacom rodinnom dome, pričom po určitú dobu žili dokonca v jednej domácnosti. Hoci neboli na vnučku finančne odkázaní, táto im pravidelne pomáhala v každodenných povinnostiach/bežných záležitostiach. Žalobkyni 2/ sa po smrti vnučky celkovo zhoršil jej zdravotný stav.

2. Rovnako dobrý vzťah s vnučkou mali žalobcovia 3/ a 4/, pravidelne sa navštevovali, pričom najviac času s nimi zosnulá trávila, keď bola v mladšom veku. Neskôr mala už iné záujmy, napriek tomu sa s nimi vedela porozprávať, napr. o škole. Žalobca 3/ poukázal na to, že sa so smrťou vnučky ťažko vyrovnávali a stále im chýba. Okresný súd uzavrel, že (všetci) žalobcovia utrpeli stratou vnučky citovú ujmu, ktorá zakladá ich nárok na primerané zadosťučinenie v peniazoch. Zohľadnil aj okolnosti na strane pôvodcu zásahu (osoby zodpovednej za usmrtenie vnučky žalobcov) H. B., z výsluchu ktorého (ako aj zo súvisiaceho trestného/vyšetrovacieho spisu) bol zistený jeho kladný postoj, keď sa po dopravnej nehode

ospravedlnil rodičom zosnulej a zaplatil náklady súvisiace s pohrebom. Bezprostredne na pojednávaní v súdnej veci uviedol, že ľutuje to, čo sa stalo, skutok spôsobiť nechcel a ospravedlnil (prítomným) žalobcom 3/ a 4/ za daný čin a stratu, ktorú spôsobil.

3. Okresný súd posudzoval tiež mieru spoluzavinenia zosnulej osoby. Bolo preukázané, že zosnulá nielenže bola – rovnako ako vodič – pod vplyvom alkoholu (v rozmedzí ľahkého až stredne ťažkého stupňa opitosti), čo značne ovplyvnilo jej správanie, ale najmä to, že v čase dopravnej nehody nebola pripútaná bezpečnostným pásom. Znalci pritom uviedli, že pri danom type dopravnej nehody by pripútanie obete pravdepodobne zabránilo vzniku tak závažných poranení, ktoré viedli k jej smrti. Zároveň mal okresný súd zo svedeckých výpovedí preukázané, že to bola práve zosnulá, kto iniciovala, aby H. B. odviezol účastníkov dopravnej nehody. Bez ohľadu na to, zosnulá bola osobou plne spôsobilou a napriek vedomosti, že vodič bol pod vplyvom alkoholu, dobrovoľne nasadla do vozidla a nepripútala sa bezpečnostným pásom. Nadväzne okresný súd konštatoval jej spoluzavinenie v rozsahu 50 %, keďže zo znaleckého posudku vyplýva, že v opačnom prípade by dopravná nehoda nemala u zosnulej fatálne následky.

4. V otázke stanovenia výšky náhrady nemajetkovej ujmy odkázal na potrebu skúmania závažnosti ujmy a okolností, za ktorých k porušeniu práva došlo, ako na strane žalobcov, tak aj na strane žalovaného. Rovnako bral do úvahy aj postoj vodiča, ktorý dopravnú nehodu spôsobil. S odkazom aj na judikatúru v obdobných prípadoch okresný súd za primerané finančné zadosťučinenie považoval v prípade žalobcov 1/ a 2/ sumu 5.000 eur pre každého z nich a v prípade žalobcov 3/ a 4/ sumu 4.000 eur pre každého z nich, keď akcentoval, že žalobcovia 1/ a 2/ trávili s vnučkou viac času. Na základe spoluzavinenia zosnulej vnučky v rozsahu 50 % krátil priznanú náhradu nemajetkovej ujmy. Nestotožnil sa s požiadavkou žalovaného na potrebu aplikácie zákona č. 274/2017 Z. z. o obetiach trestných činov, v ktorej spojitosti poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Cdo/188/2021 zo dňa 26. 10. 2023.

5. O trovách konania rozhodol okresný súd tak, že žalobcom 1/ až 4/ priznal proti žalovanému nárok na ich náhradu z priznaného plnenia v rozsahu 100 %, keď zdôraznil, že výška finančnej náhrady závisela od úvahy súdu a žalobcovia boli čo do (základu) nároku plne úspešní.

6. Proti tomuto rozsudku (s výnimkou zamietajúcej časti) podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaný, ktorý sa domáhal jeho zmeny tak, že bude žaloba zamietnutá. Uviedol, že je nepochybné, že smrť blízkej osoby môže byť spôsobilá vyvolať zásah do osobnostných práv inej osoby (najmä práva na rodinný život), ale nemožno opomenúť sporový charakter súdnej veci a povinnosť žalujúcej strany preukázať, že neoprávnený zásah nastal a rovnako tak preukázať aj rozsah tohto zásahu. Nie je možné prijať automaticky záver o dôvodnosti podanej žaloby z titulu rodinných väzieb medzi najbližšími príbuznými; o to skôr, že žalobcovia neboli najbližší príbuzní aleboj (išlo o „širší okruh rodiny“) a v čase úmrtia s vnučkou ani nežili v spoločnej domácnosti. Odvolateľ žalobcami produkované tvrdenia (v otázke povahy vzájomných vzťahov i následnej ujmy) označil za tvrdenia všeobecnej povahy, ktoré neboli spôsobilé založiť priznanie nároku na náhradu nemajetkovej ujmy.

7. Namietal, že okresný súd nedostatočne zohľadnil mieru spoluzavinenia aleboj na vzniknutom tragickom následku dopravnej nehody. Táto totiž iniciovala jazdu motorovým vozidlom, presvedčila vinníka dopravnej nehody, aby si „vo svojom stave sadol za volant“, hoci vedela, že požil alkohol. Žalovaný mal za to, že už len táto skutočnosť bez prítomnosti iných okolností, „teda aj keby samotná nebohá nebola nastúpila do predmetného vozidla“, zakladá spoluzavinenie v rozsahu 50 %. Osoba, ktorá presvedčí inú osobu, aby pod vplyvom alkoholu viedla motorové vozidlo, je spoluzodpovedná za takéto konanie vodiča a podieľa sa aj na prípadnom následku takéhoto konania. Nebohá nastúpila do vozidla, ktoré viedla osoba po požití alkoholu (navyše v značnom množstve), o čom nebohá vedela. Dobrovoľne tak prijala riziko spojené s vedením motorového vozidla vodičom pod vplyvom alkoholu.

8. Žalovaný vyslovil názor, že (taktiež) táto samotná skutočnosť zakladá do značnej miery spoluzavinenie, resp. prevzatie rizika nebohou. Najzávažnejším pochybením aleboj bolo porušenie dopravných predpisov, keďže sa pri jazde motorovým vozidlom nepripútala bezpečnostným pásom. Tento fakt mal najväčší podiel na vzniknutom tragickom následku, lebo k zraneniam nedošlo vo vozidle, ale až následne, keď v dôsledku nepripútania bola vymrštená z vozidla a pri páde utrpela zranenia nezlučiteľné so životom. Podľa znalca pri danom type dopravnej nehody by pripútanie bezpečnostným pásom zabránilo vzniku tak závažných poranení.

9. Okresný súd sa podľa odvolateľa nesprávne vysporiadal aj s jeho argumentáciou o tom, že za určité zadosťučinenie treba považovať i uloženie trestu v trestnom konaní. K tomu, aby bol nárok na relutárnu náhradu nemajetkovej ujmy vôbec priznaný, musí sa morálne zadosťučinenie javiť ako nepostačujúce. Žalobcami formulovaný nárok potláča individuálnosť vzťahu s nebohou, teda špecifickosť tej ktorej citovej väzby, keďže si žalobcovia uplatňujú paušalizované sumy podľa stupňa príbuzenstva a konajúci

súd tieto paušálne sumy v konečnom dôsledku aj priznal. Odvolateľ namietal tiež nepreskúmateľnosť napadnutého rozhodnutia.

10. Žalobcovia navrhli napadnutý rozsudok potvrdiť. K otázke preukázania neoprávneného zásahu a jeho intenzity poukazovali na jednoznačné závery dovolacieho súdu vyslovené v predošlom zrušujúcom rozhodnutí. Vo vzťahu k spoluzodpovednosti zosnulej dávali do pozornosti rozsudok Najvyššieho súdu ČR z 24. 2. 2011 sp. zn. 25Cdo/91/2010, v ktorom vychádzal súd z obdobných okolností ako v posudzovanej veci.

11. Pokiaľ sa žalovaný dožadoval zohľadnenia ospravedlnenia vodiča i jeho odsúdenia v trestnom konaní, žalobcovia odkázali na prax Krajského súdu v Žiline, ktorý vo viacerých rozhodnutiach takýto názor odmietol, resp. len morálnu satisfakciu nepovažoval za dostačujúcu. Nesúhlasili ani s tvrdením protistrany, že sumy odškodnenia boli určené paušálne; dodali, že nie je úlohou súdu „za každú cenu pátrať po inakostiach v konkrétnych prejavoch prežívania ujmy“.

12. Žalovaný právo odvolacej repliky nevyužil.

13. Krajský súd, ako súd odvolací, vec preskúmal v rozsahu a z dôvodov vymedzených v odvolaní (§ 379 a § 380 ods. 1 CSP), z ktorého titulu nedotknutým zostal rozsudok okresného súdu v odvolaní nenapadnutom výroku V. o zamietnutí žaloby vo zvyšnej časti a bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 a contrario v spojení s § 219 ods. 3 CSP) v preskúmvanej časti rozsudok okresného súdu podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

14. V súdnej veci už v predchádzajúcom štádiu rozhodoval dovolací súd, ktorý v uznesení sp. zn. 5Cdo/4/2023 zo dňa 26.10.2023 okrem iného uviedol: „blízky rodinný vzťah starých rodičov s vnučkou sa prirodzene predpokladá, pričom opak by sa musel v konaní preukázať. Z výpovedí žalobcov 3/ a 4/ súd prvej inštancie zistil, že títo mali s vnučkou dobrý vzťah, pravidelne sa navštevovali, pričom najviac času s nimi zosnulá trávila v jej mladšom veku. Neskôr mala zosnulá už iné záujmy, napriek tomu sa s nimi vedela porozprávať napr. o škole. Je tak zrejme, že žalobcovia 3/ a 4/ mali s vnučkou bližší rodinný vzťah, resp. zvýšené citové spojenie, o ktoré po tragickej udalosti prišli. Uvedené nasvedčuje utrpeniu silnej citovej ujmy na strane žalobcov 3/ a 4/.“ V zmysle § 455 CSP boli súde nižších inštancií v ďalšom priebehu konania predmetnými závermi viazané. Po doplnení dokazovania výsluchom žalobcov 1/ a 2/ bola vo vzťahu k nim – v línii zadefinovanej najvyšším súdom – preukázaná (dokonca) o niečo vyššia intenzita vzťahu so zosnulou vnučkou, než vo vzťahu k žalobcom 3/ a 4/.

15. S poukazom (aj) na záväzný právny názor dovolacieho súdu tak možno uzavrieť, že primárnym základom pre akceptovanie nároku žalobcov bol ich príbuzenský vzťah k zosnulej vnučke, od ktorého sa odvodzuje aj sila/intenzita citového puta týchto osôb. Ak mal žalovaný za to, že takýto (emocionálny) vzťah neexistuje, resp. je relevantne oslabený, bolo na ňom, aby v potrebnom rozsahu produkoval tvrdenia a dôkazy na preukázanie opaku; k čomu však v súdnej veci nedošlo. Na tomto mieste je vhodné pripomenúť, že zásah do citovej sféry fyzickej osoby je tak individuálnou záležitosťou, že v značnej miere je určujúcim práve výsluch dotknutej osoby.

16. Z hľadiska všeobecnejších východísk krajský súd v otázke výšky priznávania náhrady nemajetkovej ujmy uvádza, že zásadnými parametrami proporcionálne spravodlivého zadostučinenia je: 1/ atribút primeranosti (tento atribút je rozhodujúce kritérium priznávania odškodnenia, aby bol dosiahnutý účel kompenzácie) a 2/ proportionalita, keď výška peňažnej satisfakcie nesmie byť prostriedkom bezdôvodného obohatenia a nesmie pôsobiť na škodcu likvidačne. Samozrejme, pre rozhodovanie je vždy dôležité zváženie individuálnych okolností prípadu. Judikatúra súdov v tejto oblasti ochrany osobnosti sa zhoduje na primárnom význame vyrovnávacieho charakteru náhrady nemajetkovej ujmy, resp. zmiernení nepriaznivého následku neoprávneného zásahu.

17. Z aktuálnej súdnej praxe odvolacieho súdu možno ustáliť, že „súdy spravidla priznávajú maloletým deťom sumy náhrad vo výške približne 20.000 eur až 25.000 eur, v prospech rodičov plnoletých detí sa vyskytujú v rozhodovacej činnosti súdov sumy 10.000 eur až 15.000 eur“ (bližšie rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 10Co/124/2022 zo dňa 30. 5. 2024). Označené rozhodnutie odvolacieho súdu obsahuje pomerne podrobný rozbor rozhodovacej činnosti Najvyššieho súdu SR v obdobných veciach a citované konštatovania sú výsledkom jej dôslednej analýzy.

18. Následne záver okresného súdu o výške náhrady nemajetkovej ujmy v sume 5.000 eur, resp. 4.000 eur pre starého rodiča (ako vzdialenejšieho príbuzného) zosnulej nijako nevybočuje z rámca súm, ktoré súde akceptujú pri rozhodovaní podľa § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka. V tomto smere odvolateľ ani

konkrétne netvrdí, že by sa okresným súdom ustálená výška náhrady relevantne odlišovala od náhrad priznávaných v podobných prípadoch.

19. Pri skúmaní toho, či v danom prípade postačuje ospravedlnenie, uloženie trestu v trestnom konaní či prejav ľútosti škodcu, treba mať na zreteli predovšetkým spôsobený následok, ktorým bola smrť. Tento absolútne nezvratný stav nie je možné nijako reparaovať a vzniknuté dôsledky na život rodiny (vrátane len relatívne vzdialenejších príbuzných, ktorými sú starí rodičia) sú enormné. Preto neobstoja námietky odvolateľa, že podmienky na náhradu nemajetkovej ujmy vo finančnom vyjadrení neboli splnené. Práve naopak, intenzita zásahu, ktorú náležite zadefinoval už okresný súd v odôvodnení svojho rozhodnutia, opodstatňuje záver o potrebe finančného zadosťučinenia.

20. Odvolací súd sa stotožnil aj s rozsahom spoluviny zosnulej vnučky žalobcov, ako ju ustálil okresný súd; hoci čiastočne na základe odlišných úvah, resp. odlišnej validity jednotlivých kritérií/skutkových okolností. V rozoberanej spojitosti je nutné zo súdnej praxe akcentovať rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo/213/2017, ktoré rozsah spoluzavinenia za absolvovanie jazdy autom vedeným osobou pod vplyvom alkoholu ustálilo na 30 %, k čomu bolo v danej veci pripočítaných 10 % rozsahu spoluzodpovednosti za nepripútanie sa bezpečnostným pásom. V rozhodnutí sp. zn. 2 M Cdo/9/2013 Najvyšší súd SR vymedzil mieru spoluviny poškodeného, ktorý nastúpil do motorového vozidla s vodičom, ktorý bol pod vplyvom alkoholu, vo výške 50 %. Napokon rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Cdo/172/2022 prípad/kritérium nepripútania bezpečnostným pásom uzavrelo konštatovaním spoluviny poškodeného v rozsahu 20 %.

21. Vzhľadom na podobnosť (až zhodnosť) právnej úpravy v relevantnom období je namieste poukázať aj na konštatovania Najvyššieho súdu ČR vyslovené v rozsudku, sp. zn. 25 Cdo 4199/2013, z ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu vyplýva, že miera spoluzavinenia škody poškodeným spolujazdcom môže dosiahnuť až jednu polovicu, ak vedome absolvuje jazdu s vodičom, o ktorom vie, že je pod vplyvom alkoholu. Rozhodujúcou príčinou vzniku škody však zostáva nezodpovedné správanie vodiča vozidla, takže viac ako polovica to nebude ani vtedy, ak je podiel poškodeného podstatný, napríklad ak okrem zásadného podcenenia situácie zo strany poškodeného s ohľadom na jeho vedomosť o ovplyvnení vodiča alkoholom alebo inými návykovými látkami sú tu aj ďalšie okolnosti, napríklad jeho vedomosť o tom, že vodič vozidla nemá vodičské oprávnenie alebo že hrozí jazda za zlých poveternostných podmienok“.

22. Predmetné (svojim spôsobom až zovšeobecňujúcejšie) východiská a konštatovania vyšších súdnych autorít krajský súd zmieňuje najmä za účelom zvýraznenia presvedčivosti vlastných úvah, ktoré majú podklad primárne v skutkových okolnostiach súdnej veci. Žalovaný v otázke rozsahu spoluviny poškodenej v priebehu celého konania produkoval iba pomerne všeobecné tvrdenia týkajúce sa jej pochybenia v podobe akceptovania jazdy s opitým vodičom, iniciovania takejto jazdy a nepripútania sa bezpečnostným pásom.

23. Bezprostredne len samotné iniciovanie jazdy vozidlom však v danom ohľade nemôže ísť na ťarchu poškodenej. Tento argument „ako taký“ neobstojí, pretože v sebe nezahŕňa žiaden protiprávny prvok, z ktorého dôvodu nemôže založiť ani (spolu)zodpovednosť za škodlivý následok. Inými slovami, požiadavku na odvoz autom nemožno kvalifikovať ako úkon zakladajúci všeobecnú zodpovednosť za škodu. Samozrejme, okolnosť, že poškodený subjekt nielenže nasadne do vozidla k vodičovi, o ktorom má vedomosť, že je pod vplyvom alkoholu, ale takúto jazdu sám iniciuje, má význam pri vyhodnotení rozsahu spoluviny v rámci kritéria (dobrovoľného) absolvovania jazdy s vodičom pod vplyvom alkoholu. Pre úplnosť treba uviesť, že zistenie požitia alkoholu u poškodenej nemá pre nedostatok (priamej) príčinnej súvislosti žiaden vplyv pre konštatovanie rozsahu jej spoluviny na vzniknutom následku.

24. V konkrétnostiach súdnej veci tak boli relevantné a určujúce skutočnosti absolvovania jazdy vozidlom vedeným vodičom pod vplyvom alkoholu a nepripútanie sa bezpečnostným pásom. Oba tieto dôvody, aj keď sa kumulujú (vrátane „priťaženia“ spočívajúceho v iniciovaní jazdy práve poškodenu), nemôžu na základe všeobecných tvrdení žalovaného produkovaných v prvoinštančnom konaní založiť zodpovednosť poškodenej v rozsahu prevyšujúcom 50 %, pretože by to neprimerane oslabovalo zodpovednosť vinníka nehody (vodiča motorového vozidla), ktorá zostáva (aj vzhľadom na právoplatné odsúdenie) nespochybniteľná. Ak by tieto dôvody mali predstavovať majoritný, resp. hlavný dôvod vzniku škody (čo sa v jednotlivostiach prípadu javí skôr ako len hypotetická možnosť), musela by táto okolnosť

figurovať v skutkových tvrdeniach žalovaného a tieto tvrdenia by museli byť podporené vykonaným dokazovaním; čo v danom prípade absentuje.

25. Žalovaný v štádiu konania pred okresným súdom (a to ani v rámci opätovného prejednávania po zrušení prvotných meritórnych rozhodnutí dovolacím súdom) nijako skutkovo jedinečne neargumentoval, ako mohlo zistenie o zmienených pochybeniach poškodenej ovplyvniť vzniknutý následok. Až v aktuálnom odvolacom konaní prezentoval tvrdenie, že poškodená bola vymrštená z vozidla a pri následnom páde utrpela zranenia nezlučiteľné so životom. Svojim charakterom ide o neprípustnú novotu v zmysle § 366 CSP. Je žiaduce dodať, že ohľadne tohto (nového) skutkového tvrdenia nebolo ani v potrebnom rozsahu vykonané dokazovanie (súvisiaci znalecký posudok vypracovaný v trestnom konaní bol okresným súdom oboznámený na pojednávaná dňa 2. 6. 2021 len čiastočne).

26. Bez ohľadu na nedostatočnosť (prípustnej) procesnej aktivity žalovaného vo vzťahu k súvislostiam nepripútania sa poškodenej bezpečnostným pásom krajský súd opakovane zdôrazňuje, že absolútne zásadnou príčinou vznikutej ujmy bolo protiprávne konanie škodcu (H. B.). Aj s poukazom na už vyššie definovaný prístup najvyššieho súdu v otázke rozsahu spoluviny nie je akceptovateľné – o to viac v jednotlivostiach súdeného prípadu – posúvanie nazerania na spoluzodpovednosť poškodeného subjektu až na hranicu úplného zbavenia sa občianskoprávnej zodpovednosti (v širšom význame) právoplatne odsúdeného škodcu (a jeho prostredníctvom i žalovaného v pozícii zmluvného poistiteľa); v ktorej polohe sa snaží súdený prípad prezentovať odvolateľ.

27. Napokon neobstojí ani námietka odvolateľa o nedostatočnom odôvodnení napadnutého rozsudku. V danej spojitosti je nutné zdôrazniť, že nie je porušením práva na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia – ako neoddeliteľnej súčasťou základného práva na spravodlivý proces, resp. ústavného práva na súdnu a inú právnu ochranu – ak odôvodnenie napádaného rozhodnutia nekorešponduje s predstavami niektorej zo strán sporu (v súdenom prípade žalovaného). Intenzitu zásahu spôsobilú privodiť porušenie ústavných/základných práv dosahuje len odôvodnenie, ktoré neuvádza žiadnu argumentáciu, prípadne také, ktorého dôvody sú zjavné protirečivé alebo popierajú pravidlá formálnej a právnej logiky alebo ak sú tieto dôvody zjavne jednostranné a v extrémnom rozpore s princípmi spravodlivosti (bližšie napr. I. ÚS 344/10, III. ÚS 305/08). Odôvodnenie preskúmaného rozsudku takúto charakteristiku jednoznačne nespĺňa.

28. Na základe doteraz konštatovaného krajský súd v preskúmanom meritórnom rozsahu potvrdil rozhodnutie okresného súdu ako vecne správne. Žalovaný síce odvolaním napadol rozsudok okresného súdu aj vo výroku o trovách konania, ale v danom smere nevymedzil žiadnu konkrétnu námietku. Nadväzne, potvrdenie posudzovaného rozhodnutia v meritórnej časti, od ktorej je výrok o trovách konania priamo závislý, zakladá vecnú správnosť aj dotknutého bezprostredne podmieneného výroku o nároku na náhradu trov. Len na okraj krajský súd dopĺňa, že okresný súd náležite aplikoval zásadu plného úspechu v spore, v ktorom výška plnenia závisí od úvahy súdu.

29. O náhrade trov aktuálneho odvolacieho konania rozhodol krajský súd podľa § 255 ods. 1 v spojení s § 396 ods. 1 CSP. Odvolateľ – žalovaný nebol v tomto štádiu konania (vôbec) úspešný, preto majú žalobcovia 1/ až 4/ voči nemu nárok na náhradu trov odvolacieho konania v (plnom) rozsahu – 100%.

30. Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné dovolanie z dôvodov vymedzených v § 420 a § 421 ods. 1 CSP. Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané, v lehote dvoch mesiacov od doručenia tohto rozhodnutia na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Dovolať musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom a dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. Táto povinnosť neplatí v prípadoch vymedzených v § 429 ods. 2 CSP.